

ابراهیم مزاری*¹، کبری خباره²، سودابه باده‌بان³

1 دانشجوی دکتری مدیریت آموزش عالی، دانشکده روان‌شناسی و علوم تربیتی، دانشگاه تهران،

ایران

2 کارشناس ارشد مدیریت آموزشی، دانشکده روان‌شناسی و علوم تربیتی، دانشگاه تهران، ایران

3 دانش‌جوی کارشناسی ارشد روان‌شناسی تربیتی، دانشکده روان‌شناسی و علوم تربیتی، دانشگاه

الزهر، ایران

چکیده

پژوهش حاضر با هدف تحلیل شکاف وضعیت خودتوسعه‌ای منابع انسانی هفت دانشکده پردیس علوم اجتماعی و رفتاری دانشگاه تهران انجام شده است. روش پژوهش حاضر توصیفی-پیمایشی بوده که برای تعیین حجم نمونه از فرمول کوکران و روش نمونه‌گیری تصادفی ساده استفاده شد که حجم نمونه 131 از کارکنان تعیین شد. برای جمع‌آوری داده‌ها از پرسش‌نامه خودتوسعه‌ای ابیلی و مزاری (1393) با پایایی ($\alpha=0/97$) استفاده شد. به‌منظور تحلیل داده‌ها از آزمون‌های کولموگروف-اسمیرنوف، تی تک نمونه‌ای، تی دوگروهی مستقل، تحلیل واریانس یک‌راهه و آزمون تعقیبی توکی HSD استفاده شد. نتایج نشان داد خودتوسعه‌ای و ابعاد آن از جمله خودرهبری، خودمدیریتی و خودراهبری یادگیری کارکنان پایین‌تر از حدمطلوب بوده و خودتوسعه‌ای و ابعاد آن در کارکنان دارای مدارک تحصیلی فوق‌لیسانس و بالاتر بیشتر از کارکنان لیسانس بوده است. نهایتاً آزمون تی مستقل حاکی از عدم تفاوت خودتوسعه‌ای کارکنان زن و مرد بوده است که بر اساس این یافته‌ها، راهبردهای عملی خودتوسعه‌ای منابع انسانی پیشنهاد شده است.

واژه‌های کلیدی: خودتوسعه‌ای، منابع انسانی، آموزش عالی، دانشگاه تهران